

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 215

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 aprilie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
242.			
— Decret pentru supunerea spre ratificare Parlamentului a Convenției dintre România și Statele Unite Mexicane pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la Ciudad de Mexico la 20 iulie 2000.....	1-2	forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată și economiei vânatului.....	2-5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 33 din 6 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. 1 și 3 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic) și a prevederilor art. 1, art. 5 și art. 8 din Legea nr. 81/1993 privind determinarea despăgubirilor în cazul unor pagube produse fondului		Decizia nr. 47 din 7 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 ⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, dispoziții introduse prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice.....	5-7
		ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		58. — Ordonanță de urgență privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar	7-8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru supunerea spre ratificare Parlamentului a Convenției dintre România și Statele Unite Mexicane pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la Ciudad de Mexico la 20 iulie 2000

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 99 din Constituția României, precum și ale art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

la propunerea Guvernului potrivit Hotărârii nr. E62 din 23 martie 2001,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Convenția dintre România și Statele Unite Mexicane pentru evitarea dublei impuneri și

prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la Ciudad de Mexico la 20 iulie 2000, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU

ADRIAN NĂSTASE

București, 11 aprilie 2001.
Nr. 242.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33

din 6 februarie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. 1 și 3
din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic) și a prevederilor art. 1, art. 5 și art. 8 din Legea nr. 81/1993
privind determinarea despăgubirilor în cazul unor pagube produse fondului forestier,
vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică
și privată și economiei vânatului**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. 1 și 3 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic) și a prevederilor art. 1, art. 5 și art. 8 din Legea nr. 81/1993 privind determinarea despăgubirilor în cazul unor pagube produse fondului forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată și economiei vânatului, excepție ridicată de Valer-Vasile Tănalt în Dosarul nr. 386/2000 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 386/2000, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 1 și 3 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic) și a prevederilor art. 1, art. 5 și art. 8 din Legea nr. 81/1993 privind determinarea despăgubirilor în cazul unor pagube produse fondului**

forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată și economiei vânatului, excepție ridicată de Valer-Vasile Tănalt într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele legale criticate încalcă dispozițiile art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, prin aceea că incriminarea faptelor cuprinse în art. 97 alin. 1 și 3 din Codul silvic nu se face prin lege organică, așa cum prevăd aceste dispoziții constituționale, ci prin acte normative administrative, astfel cum stabilesc art. 107 alin. 1 din Codul silvic și, respectiv, art. 1, art. 5 și art. 8 din Legea nr. 81/1993. În consecință, se consideră că și aceste din urmă texte legale „implicit sunt neconstituționale”. Se mai susține că expresia „fără drept” „este în vădită contradicție cu prevederile art. 41, mai ales ale art. 41 alin. (2) din Constituție”, care consacră ocrotirea în mod egal a proprietății, ceea ce presupune ca orice titular al dreptului de proprietate privată să își exercite atributele acestui drept conform Constituției. Se arată, de asemenea, că art. 135 din Constituție statuează că proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii, „și atâta timp cât nu este demonstrat un interes public, printr-o limitare legislativă, menținerea sintagmei «fără drept» în contextul infrațional nu răspunde pretențiilor de garanție oferite proprietății private”. O altă critică de neconstituționalitate vizează încălcarea „art. 49 din Constituție și, în general, a art. 41 din Constituție”, în care sens susținându-se că „art. 97 alin. 1 și 3 din Codul silvic, prin limitarea (înlăturarea) unui atribut al dreptului de proprietate, restrânge liberul exercițiu al acestui drept”; or, „restrângerea unor drepturi se poate face numai în condițiile arătate de art. 49 din Constituție”. În sfârșit, se mai susține că textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 41 alin. (5) din Constituție, motivându-se că „Regia autonomă a pădurilor nu poate stabili cuantumul unor prejudicii în contul proprietății private, deoarece art. 41 alin. (5) din Constituție spune că despăgubirile se stabilesc de comun acord cu proprietarul, care în acest dosar numai statul nu este [...]”.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală, exprimându-și opinia, consideră excepția ridicată ca fiind, „evident, nefondată”, întrucât „Codul silvic este, indiscutabil, o lege organică, adoptată în condițiile art. 74 alin. (1) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, lucru precizat la finele aceluși cod”. Totodată, instanța de judecată apreciază că „Legea nr. 81/1993 nu poate fi considerată ca neconstituțională, în privința ei, într-o serie de aspecte, pronunțându-se deja chiar Curtea Constituțională prin Decizia nr. 2 din 10 ianuarie 1996, decizie definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 30 aprilie 1996”. În opinia instanței, referirile autorului excepției la discriminarea, prin art. 97 alin. 1 din Codul silvic, a proprietății private sunt inexacte „în raport cu prevederile art. 41 și 49 din Constituție și art. 1, 4, 8, 64 și următoarele din Legea nr. 26/1996”. De asemenea, instanța consideră că „sub aspectele invocate nu trebuie omise nici reglementările recente ale Ordonanței Guvernului nr. 96/1998, aprobată prin Legea nr. 141/1999 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 24 ianuarie 2000”. În concluzie, instanța de judecată consideră că „legiuitorul putea stabili un alt mod de calculare a valorii pagubei și nu cel din art. 97 Cod silvic, așa cum a făcut-o prin ordonanța menționată mai sus (volumul de masă lemnoasă extras prin tăiere sau scoatere din rădăcini de arbori și lăstari...), dar un atare procedeu nu este cenzurabil în condițiile art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, se consideră că „Dispozițiile art. 97 alin. 1 și 3 din Codul silvic prevăd elementele constitutive ale infracțiunilor pe care le reglementează” și, în plus, „art. 109 din Codul silvic menționează că «Prevederile prezentului titlu se completează cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură penală»”. Ca atare, se consideră că, în raport cu aceste prevederi legale, textul de lege criticat prevede „toate condițiile cerute pentru ca faptele respective să constituie infracțiuni”. Se mai arată că, într-adevăr, prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior este stabilit, potrivit legii, de către autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, dar această determinare se face în baza unei împuterniciri date prin lege organică, iar evaluarea pagubelor are la bază criteriile stabilite de lege (anexa nr. 1 la Legea nr. 81/1993). În legătură cu acest aspect, se face referire la jurisprudența Curții Constituționale, care prin deciziile nr. 27 din 23 februarie 1999 și nr. 102 din 29 iunie 1999 a statuat că prevederile art. 97 alin. 1 și 3 din Codul silvic sunt constituționale. În ceea ce privește invocarea neconstituționalității art. 1, art. 5 și art. 8 din Legea nr. 81/1993, se arată că nu sunt indicate dispozițiile constituționale încălcate, precum și că prin Decizia nr. 2 din 10 ianuarie 1996, rămasă definitivă prin nerecurare, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 5 din Legea nr. 81/1993 sunt constituționale numai în măsura în care prin preț mediu stabilit de Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului se înțelege prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei, calculat pe baza prețurilor negociate, în condițiile legii, precizate în actul de stabilire a prețului mediu.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 97 alin. 1 și 3 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic), dispoziții al căror conținut este următorul: „*Tăierea sau scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieti sau lăstari din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră prevăzute la art. 6, dacă valoarea pagubei este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau dacă valoarea pagubei este sub această limită, dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de 2 ani, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă. [...]*”

Când fapta a avut ca urmare o pagubă în valoare de peste 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.”

În motivarea acestei excepții de neconstituționalitate se invocă încălcarea dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. f), art. 41 alin. (2) și (5), art. 49 și art. 135 alin. (6) din Constituție, dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. 72 alin. (3) lit. f): „*Prin lege organică se reglementează: [...]*”

f) infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora;”;

— Art. 41 alin. (2) și (5): „*(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.[...]*”

(5) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (4) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.”;

— Art. 49: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*”

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”;

— Art. 135 alin. (6): „*Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.*”

Examinând susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că acestea sunt neîntemeiate și, în consecință, urmează să fie respinse.

I. Printr-o primă critică de neconstituționalitate se arată, în esență, că „Incrimnarea sau dezincrimnarea faptelor cuprinse în art. 97 alin. 1 și 3 din Codul silvic se face prin acte administrative, fie ele normative, contrar dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituția României”, dispoziții potrivit cărora „*Prin lege organică se reglementează: [...]* f) *infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora;*”;

Curtea Constituțională reține că această critică nu este întemeiată, întrucât, în realitate, dispozițiile alin. 1 al art. 97 din Codul silvic sunt cele care prevăd elementele constitutive ale infracțiunii și pedeapsa, iar cele ale alin. 3 din același articol al Codului silvic reglementează forma agravantă a infracțiunii în funcție de cuantumul diferit al prejudiciului, astfel că sunt compatibile cu prevederile art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție.

Faptul că evaluarea prejudiciului se face, conform art. 107 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic), prin trimitere la Legea nr. 81/1993 privind determinarea despăgubirilor în cazul unor pagube produse fondului forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată și economiei vânatului, nu este de natură să ducă la concluzia, susținută de autorul

excepției, că incriminarea se face „prin acte administrative”. Aceasta, chiar dacă art. 5 din Legea nr. 81/1993 prevede că limita valorică a pagubei, în funcție de care faptele constituie infracțiuni, rezultă din majorarea de 5 ori a prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării, iar prețul se stabilește de Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului. Curtea reține că, în temeiul legii, autoritatea administrativă stabilește doar un preț care, în condițiile economiei de piață și ale unei marcate inflații, este necesar să fie modificat periodic cu o anumită frecvență, modificări pe care însă legea nu le poate asigura. În acest sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 27 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 7 iunie 1999, precum și prin Decizia nr. 102 din 29 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 26 iulie 1999, decizii prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. 1, 2 și 4 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic), prin raportare la aceleași prevederi din Constituție ca și în cauza de față, stabilindu-se că textele de lege criticate sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele cuprinse în aceste decizii își mențin valabilitatea și în cauza de față și, în consecință, sub acest aspect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. 1 și 3 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic) urmează să fie respinsă.

II. Cea de-a doua critică de neconstituționalitate constă în susținerea potrivit căreia expresia „fără drept” din cuprinsul art. 97 alin. 1 și 3 din Codul silvic încalcă prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, care consacră ocrotirea în mod egal a proprietății, precum și dispozițiile constituționale ale art. 135 alin. (6) referitoare la inviolabilitatea proprietății private. Autorul excepției are în vedere împrejurarea că în cauză arborii ar fi fost tăiați pe baza unei înțelegeri cu o persoană care avea calitatea de proprietar al fondului forestier.

Examinând această susținere, Curtea reține că potrivit art. 41 alin. (1) teza a doua din Constituție conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, iar conform alin. (6) al aceluiași text constituțional, „Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului”. În aplicarea acestor dispoziții constituționale Codul silvic prevede în titlul III, intitulat „Fondul forestier proprietate privată”, reguli stricte cu privire la obligațiile proprietarului de păduri și de alte terenuri din fondul forestier proprietate privată (care fac parte din fondul forestier național) cu privire la obligația de gospodărire în conformitate cu regimul silvic și cu regulile privind protecția mediului, la respectarea prevederilor amenajamentelor silvice și a permanenței pădurii, la obligația de a recolta numai arbori marcați de personalul silvic, precum și alte obligații. În consecință, utilizarea expresiei „fără drept” din cuprinsul textelor criticate pentru neconstituționalitate nu este de natură să conducă la concluzia că textele legale respective ar contraveni dispozițiilor art. 41 din Constituție, ci, dimpotrivă, această formulare dă expresie legislativă ideii de limitare a dreptului de proprietate în cazul proprietății private a persoanelor particulare asupra fondului forestier. În acest sens, sunt edificatoare și dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 141/1999 și republicată, în temeiul art. IV din această lege, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 24 ianuarie 2000. Prevederile ordonanței impun și alte limitări ale drepturilor proprietarilor persoane fizice, deținători de păduri, inclusiv prin stabilirea unor infracțiuni ai căror autori pot fi aceștia.

Așa fiind, Curtea reține că dispozițiile art. 97 alin. 1 și 3 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic), prin utilizarea sintagmei „fără drept”, nu încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2) și nici pe cele ale art. 135 alin. (1).

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea prevederilor alin. (5) al art. 41 din Constituție, conform căreia „*Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (4) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție*”, Curtea constituțională constată că aceste dispoziții constituționale, referindu-se la despăgubirile în cazul exproprierilor sau al folosirii subsolului unei proprietăți imobiliare pentru lucrări de interes general, nu sunt incidente în cauză, astfel că nici această critică de neconstituționalitate nu poate fi reținută.

III. Un alt motiv de neconstituționalitate invocat de autorul excepției constă în susținerea potrivit căreia textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 49 din Constituție, referitor la „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”.

Curtea Constituțională constată că această susținere nu poate fi primită, întrucât în cazul de față nu există o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate, în sensul prevăzut de art. 49 din Constituție, invocat ca fiind încălcat, ci este vorba de o limitare realizată în cadrul constituțional prevăzut de art. 41 alin. (1) teza a doua și alin. (6) din Constituție, limitare privind însuși conținutul dreptului de proprietate privată asupra unor terenuri făcând parte din fondul național forestier.

IV. În sfârșit, examinând susținerea potrivit căreia „implicit sunt neconstituționale și prevederile art. 1, 5 și 8 din Legea nr. 81/1993”, în legătură cu dispozițiile art. 97 alin. 1 și 3 din Codul silvic, Curtea constată că, pentru aceleași considerente expuse la pct. I, nu pot fi reținute nici criticile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 8 din Legea nr. 81/1993. Aceasta deoarece textele art. 1 și 8 din Legea nr. 81/1993 nu au ca obiect reglementarea unor infracțiuni. Astfel, art. 1 din lege prevede că „*Pagubele cauzate prin tăierea, scoaterea din rădăcini, distrugerea, degradarea sau sustragerea arborilor, puietilor sau lăstarilor, produse fondului forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată, în cazul în care prejudiciul este produs prin fapte care constituie contravenții sau infracțiuni, se evaluează în condițiile prevăzute în anexa nr. 1 la prezenta lege*”, iar art. 8 stabilește că „*Guvernul va actualiza, în raport cu evoluția prețurilor, valoarea despăgubirilor prevăzute în anexele la prezenta lege*”. Rezultă deci că aceste texte de lege nu contravin dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție și, în consecință, și acest motiv de neconstituționalitate urmează să fie respins.

Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 5 din Legea nr. 81/1993, Curtea reține că acest text de lege a mai fost supus controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 2 din 10 ianuarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 30 aprilie 1996, a fost admisă, în parte, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 81/1993, privind determinarea despăgubirilor în cazul unor pagube produse fondului forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată și economiei vântului. Cu acel prilej Curtea a statuat că „prevederile art. 5 din Legea nr. 81/1993 sunt constituționale numai în măsura în care prin «preț stabilit de Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului» se înțelege prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei, calculat pe baza prețurilor negociate, în condițiile legii, precizate în actul de stabilire a prețului mediu”. În considerentele deciziei s-a reținut că prețul mediu nu este „un element constitutiv al infracțiunii, ci numai un criteriu pentru determinarea pagubei, în funcție de care depinde incriminarea”. Totodată, prin Decizia nr. 235 din 20 decembrie 1999, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 17 aprilie 2000, Curtea Constituțională a reținut că, deși Decizia nr. 2/1996 a fost pronunțată anterior apariției Legii nr. 26/1996 (Codul silvic), prin care a fost modificat implicit textul art. 5 din Legea nr. 81/1993 (prin art. 107 al noii legi), „aceasta își menține actualitatea, deoarece dispozițiile textului de lege criticat au, în continuare, aplicabilitate în ceea ce privește determinarea competenței autorității publice centrale care răspunde de silvicultură de a stabili criterii și cuantumuri pentru evaluarea pagubelor cauzate fondului forestier prin infracțiuni (și contravenții)“.

De asemenea, prin aceeași decizie Curtea a reținut că „sunt aplicabile dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. 1 și 3 din Legea nr. 26/1996 (Codul silvic), precum și a prevederilor art. 1 și art. 8 din Legea nr. 81/1993 privind determinarea despăgubirilor în cazul unor pagube produse fondului forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată și economiei vânatului, excepție ridicată de Valer-Vasile Tănalt în Dosarul nr. 386/2000 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 81/1993, excepție ridicată în același dosar de către același autor.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAIMagistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 47

din 7 februarie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32⁴
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale,
dispoziții introduse prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri
pentru accelerarea reformei economice**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, dispoziții introduse prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Roltrans” — S.A. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 2.897/2000 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 ianuarie 2001, fiind consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a

nr. 47/1992, republicată, care prevăd că «Nu pot face obiectul excepției prevederile legale a căror constituționalitate a fost stabilită potrivit art. 145 alin. (1) din Constituție sau prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale», precum și dispozițiile art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, care stabilesc că este inadmisibilă excepția contrară prevederilor art. (3) din același articol“.

Așa fiind, și în prezenta cauză excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 81/1993 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

amânat pronunțarea la data de 6 februarie 2001 și apoi la data de 7 februarie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.897/2000, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32⁴ din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Roltrans” — S.A. din Târgu Jiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 32⁴ din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice contravin prevederilor art. 135 din Constituție, precum și „principiului apărării cumpărătorului de bună-credință“.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „ocrotirea dreptului de proprietate, prevăzută de dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituție, nu se referă numai la dreptul de proprietate existent la data

adoptării ei sau dobândit ulterior, ci și la dreptul de proprietate privată încălcat prin efectul unor acte normative adoptate în perioada 1945—1989, acte normative aflate în contradicție cu prevederile constituțiilor adoptate în această perioadă, cu legile în vigoare și cu tratatele internaționale la care România a aderat, drept de proprietate ce se impune a fi restabilit“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, arătând că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, cu modificările ulterioare, garantează contra evicțiunii pe viitorii cumpărători ai acțiunilor sau activelor societăților comerciale supuse privatizării. Această garanție se realizează, de regulă, potrivit dreptului comun. Se arată în continuare că, „în ipoteza în care, însă, imobilul revendicat de foștii proprietari este de o utilitate capitală pentru activitatea societății comerciale (utilitate care trebuie fundamentată și dovedită), astfel încât, în lipsa sa, aceasta nu ar mai putea funcționa, urmând a fi dizolvată și lichidată, legiuitorul a acordat prioritate continuării activității economice în dauna regulii restituirii în natură a bunurilor confiscate, urmărind stimularea activității economice și de privatizare. În acest caz, se poate spune că avem de-a face cu o veritabilă normă de ordine publică; cu toate acestea, reclamantului în cazul procesului în revendicare nu îi va fi încălcat dreptul de proprietate, după cum susține autoarea excepției de neconstituționalitate, căci acesta va primi echivalentul bănesc al imobilului respectiv, realizându-se o deplină protecție a dreptului de proprietate“. În concluzie, se arată că „dispozițiile art. 32⁴ alin. (1)—(3) reglementează obligația instituțiilor implicate de a repara prejudiciile cauzate societăților comerciale prin restituirea unor imobile către foștii proprietari, iar această obligație este garantată de stat, potrivit art. 32⁴ din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Din cuprinsul încheierii de sesizare, precum și din cel al notelor scrise ale autorului excepției de neconstituționalitate rezultă că excepția a fost ridicată cu privire la dispozițiile art. 32⁴ din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice. În realitate, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale a fost completată prin art. I pct. 43 din Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 mai 1999), fiind introduse dispozițiile art. 32⁴. De aceea, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 32⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 care au următorul cuprins: „(1) *Instituțiile publice implicate asigură repararea prejudiciilor cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat.*

(2) *Instituțiile publice implicate vor plăti societăților comerciale prevăzute la alin. (1) o despăgubire care să reprezinte echivalentul bănesc al prejudiciului cauzat prin restituirea în natură a imobilelor deținute de societatea comercială către foștii proprietari prin efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.*

(3) *Despăgubirea prevăzută la alin. (2) se stabilește de comun acord cu societățile comerciale, iar în caz de divergență, prin justiție.*

(4) *Imobilele preluate de stat în baza unor legi, acte administrative sau hotărâri judecătorești de confiscare, constând în terenuri și clădiri evidențiate în patrimoniul societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare, în absența cărora realizarea obiectului de activitate al acestor societăți comerciale este împiedicată în asemenea măsură încât, ca urmare a acestei restituiri, societatea comercială nu ar mai putea să-și continue activitatea și ar urma să fie supusă dizolvării și lichidării, nu vor fi restituite în natură.*

(5) *În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă societățile comerciale sunt obligate la plata echivalentului bănesc al imobilelor, instituțiile publice implicate vor plăti direct fostului proprietar suma prevăzută în hotărâre.*

(6) *Statul garantează îndeplinirea de către instituțiile publice implicate a obligațiilor prevăzute în prezentul articol.“*

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 32⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art. 135 din Constituție și „principiul apărării cumpărătorului de bună-credință“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

I. O primă critică de neconstituționalitate formulată de autorul excepției constă în aceea că dispozițiile art. 32⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 încalcă dispozițiile art. 135 din Constituție, care prevăd: „(1) *Statul ocrotește proprietatea.*

(2) *Proprietatea este publică sau privată.*

(3) *Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrative-teritoriale.*

(4) *Bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.*

(5) *Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.*

(6) *Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă“.*

Analizând această critică de neconstituționalitate, se constată că art. 32⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 prevede în alin. (1)—(3), ca măsură reparatorie, posibilitatea restituirii către foștii proprietari a imobilelor preluate de stat și intrate apoi în patrimoniul unor societăți comerciale privatizate sau în curs de privatizare, cu despăgubirea corespunzătoare a acestora. Prin alin. (4) și (5) din același articol sunt reglementate cazurile de excepție, în care imobilele nu se restituie în natură, ci se acordă despăgubiri foștilor proprietari. Aceste dispoziții se înscriu printre măsurile de realizare a obligațiilor statului prevăzute la art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, text potrivit căruia „*Statul trebuie să asigure: a) [...] crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție“.* De altfel, în sensul acestei soluții Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 85 din 4 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 8 august 2000.

II. Cea de-a doua critică de neconstituționalitate se referă la încălcarea „principiului apărării cumpărătorului de bună-credință“.

Curtea constată că nici această critică nu poate fi primită. Într-adevăr, potrivit art. 144 din Constituție, Curtea Constituțională verifică, în cadrul controlului de constituționalitate, legitimitatea constituțională prin raportare

la dispoziții și la principii constituționale, iar nu prin raportare la dispoziții și la principii legale, așa cum este principiul invocat de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, dispoziții introduse prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Roltrans” — S.A. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 2.897/2000 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar

În temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

CAPITOLUL I Activitatea de rezidențiat

Art. 1. — (1) Rezidențiatul, ca formă de pregătire postuniversitară a medicilor și farmaciștilor, este organizat de Ministerul Sănătății și Familiei sub forma rezidențiatului pe locuri și/sau a rezidențiatului pe post.

(2) Rezidențiatul se organizează anual în funcție de numărul necesar de medici, estimat pe țară de Ministerul Sănătății și Familiei, în specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale și farmaceutice.

Art. 2. — (1) Rezidențiatul pe locuri se organizează în sesiune unică și oferă un număr de locuri pentru toate specialitățile, număr ce asigură necesarul de specialiști și atingerea standardelor de referință din țările Uniunii Europene.

(2) Medicii și farmaciștii rezidenți care au obținut, ca urmare a concursului pe locuri, confirmarea în rezidențiat încheie contract individual de muncă pe perioada rezidențiatului cu unitatea sanitară la care au fost repartizate locurile pentru rezidențiat.

Art. 3. — (1) Rezidențiatul pe post se organizează în funcție de numărul de posturi solicitate de unitățile sanitare din rețeaua Ministerului Sănătății și Familiei, precum și de ministerele cu rețea sanitară proprie, în specialitățile prevăzute în Nomenclatorul specialităților medicale și farmaceutice.

(2) Rezidențiatul pe post se poate organiza numai din motive de maximă necesitate și numai pentru zonele geoeconomice defavorizate, sub forma unei sesiuni distincte față de concursul național anual organizat cu locuri destinate pe specialități. Concursul se organizează la nivel național.

(3) Zonele geoeconomice defavorizate care beneficiază de rezidențiat pe post sunt precizate anual prin hotărâre a Guvernului.

(4) Medicii, stomatologii și farmaciștii rezidenți, care ocupă prin concurs posturile pentru care se organizează rezidențiat în condițiile alin. (1) și (2), încheie contract individual de muncă pe

perioadă nedeterminată cu unitatea sanitară care a solicitat postul respectiv.

(5) După obținerea titlului de specialist aceștia sunt obligați să lucreze la unitatea sanitară cu care au încheiat contractul individual de muncă cel puțin un număr de ani egal cu durata corespunzătoare finanțării rezidențiatului în specialitatea pentru care s-a scos postul la concurs.

(6) Ocuparea unui alt post decât cel pe care au fost confirmați ca rezidenți se poate face numai după îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (5).

Art. 4. — Rezidenții efectuează pregătirea de specialitate în unitățile sanitare nominalizate de Ministerul Sănătății și Familiei, ținând seama și de propunerile universităților de medicină și farmacie și de capacitățile de pregătire ale unităților sanitare clinice, precum și de cele ale ministerelor cu rețea sanitară proprie.

Art. 5. — (1) Drepturile salariale ale rezidenților se stabilesc în condițiile legii și se acordă prin unitățile sanitare cu care au încheiat contract individual de muncă, pe baza documentelor doveditoare a frecvenței stagiilor, emise de unitatea la care se efectuează pregătirea.

(2) Drepturile salariale ale medicilor, stomatologilor și farmaciștilor rezidenți din primii 2 ani de rezidențiat se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății și Familiei, de la titlul „Transferuri”.

(3) Sumele aferente drepturilor de personal pentru medicii și farmaciștii rezidenți din anii 3—7 de rezidențiat se plătesc din Fondul de asigurări sociale de sănătate și se prevăd în mod distinct în contractele încheiate de unitățile sanitare cu casele de asigurări de sănătate.

(4) Drepturile salariale ale medicilor și farmaciștilor rezidenți din activitatea de medicină preventivă, care au încheiat contract individual de muncă cu direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București, și cu unitățile sanitare finanțate de la bugetul de stat, se suportă din bugetul acestora.

Art. 6. — (1) Înscrierea la concursurile de rezidențiat se poate face și imediat după promovarea examenului de licență sau/și înaintea finalizării anului de stagiatură, în vederea asigurării posibilității obținerii specializărilor la vârste mai apropiate de tendințele actuale ale standardelor internaționale.

(2) Absolvenții facultăților de medicină și farmacie, care devin rezidenți în condițiile alin. (1), obțin dreptul de liberă practică după primul an de rezidențiat.

CAPITOLUL II

Activitatea de stagiatură

Art. 7. — (1) Stagiatura are durata de un an și se organizează, conform metodologiei stabilite de Ministerul Sănătății și Familiei prin regulament, pentru absolvenții facultăților de medicină, stomatologie și farmacie care au promovat examenul de licență.

(2) Ministerul Sănătății și Familiei stabilește locurile de muncă pentru efectuarea stagiilor în unitățile sanitare acreditate care încheie contract individual de muncă pe durată determinată de un an, precum și metodologia de organizare, unitățile sanitare acreditate la care se pot efectua stagiile și durata acestora.

(3) Unitățile sanitare care au încheiat contract individual de muncă cu medicii, stomatologii și farmaciștii stagiați primesc din Fondul pentru plata ajutorului de șomaj, pentru fiecare stagiar, pe perioada contractului prevăzut la alin. (2), o sumă lunară reprezentând 70% din salariul de bază net, stabilit la data angajării, dar nu mai mult de 50% din salariul mediu net lunar pe economie, publicat de Institutul Național de Statistică și Studii Economice, la data stabilirii drepturilor. Diferența până la nivelul salariului brut, precum și contribuțiile aferente se suportă din Fondul de asigurări sociale de sănătate și se prevăd în mod distinct în contractele încheiate de unitățile sanitare cu casele de asigurări de sănătate.

(4) Persoanele prevăzute la alin. (3) nu beneficiază de dreptul la ajutor de șomaj pe o durată de 2 ani de la data încheierii perioadei de stagiatură decât în condițiile în care prezintă dovada că nu există posturi vacante în rețeaua sanitară corespunzătoare nivelului de pregătire și specializare al acestora, eliberată de Ministerul Sănătății și Familiei.

(5) După efectuarea unui an de stagiatură medicii, stomatologii și farmaciștii obțin dreptul de liberă practică, în condițiile legii.

(6) Medicii, stomatologii și farmaciștii care au întrerupt în orice mod perioada de efectuare a stagiaturii pot solicita Ministerului Sănătății și Familiei aprobarea în vederea completării acesteia, pentru a putea obține dreptul de liberă practică.

(7) Stagiatura cu durata de un an constituie vechime în munca sanitară, medicii, stomatologii și farmaciștii beneficiind de drepturile și obligațiile prevăzute de dispozițiile legale pentru salariații unităților din sectorul bugetar, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 8. — (1) După finalizarea stagiaturii medicii, stomatologii și farmaciștii care nu promovează concursurile de rezidențiat au statutul de medic de medicină generală, stomatolog și, respectiv, farmacist.

(2) După stagiatură medicii de medicină generală, stomatologii și farmaciștii pot lucra cu predilecție în subordinea medicului specialist de medicină de familie, de stomatologie generală, respectiv a farmaciștului specialist.

(3) În termen de 60 de zile de la data publicării prezentei ordonanțe de urgență Colegiul Medicilor din România, Colegiul Farmaciștilor din România și asociațiile profesionale din domeniu vor înainta Ministerului Sănătății și Familiei propuneri pentru elaborarea Codului deontologic al medicului generalist, al stomatologului și al farmaciștului, în perspectiva reformei sanitare, referitor la drepturi, responsabilități și obligații, precum și la modalitățile de asigurare a pregătirii continue postuniversitare a medicului de medicină generală, a stomatologului de stomatologie generală și a farmaciștului de farmacie generală. Codurile deontologice vor fi aprobate prin ordin al ministrului sănătății și familiei.

CAPITOLUL III

Activitatea de cercetare medicală în sectorul sanitar

Art. 9. — (1) Drepturile salariale ale personalului angajat în activitatea de cercetare științifică, clinică și de medicină preventivă, organizată pe nucleu, colective, departamente sau/și institute și care se desfășoară în cadrul unităților din sectorul sanitar, se finanțează din bugetul unității sanitare respective.

(2) Activitățile de cercetare științifică fundamentală în domeniul medical, coordonate și realizate prin Academia de Științe Medicale, se finanțează de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Sănătății și Familiei.

(3) În termen de 60 de zile de la data publicării prezentei ordonanțe de urgență în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ministerul Sănătății și Familiei împreună cu Academia de Științe Medicale vor defini domeniile cercetării științifice clinice, de medicină preventivă și fundamentale, nucleele, colectivele, departamentele de cercetare, precum și instituțiile sanitare în care se desfășoară activitate de cercetare științifică, printr-o metodologie aprobată prin ordin al ministrului sănătății și familiei, care va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 10. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 259/2000 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 15 decembrie 2000, precum și orice alte prevederi contrare.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul sănătății și familiei,

Daniela Bartoș

Ministrul muncii și solidarității sociale,

Marian Sârbu

p. Ministrul educației și cercetării,

Radu Damian,

secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,

Maria Manolescu,

secretar de stat

București, 19 aprilie 2001.

Nr. 58.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro